

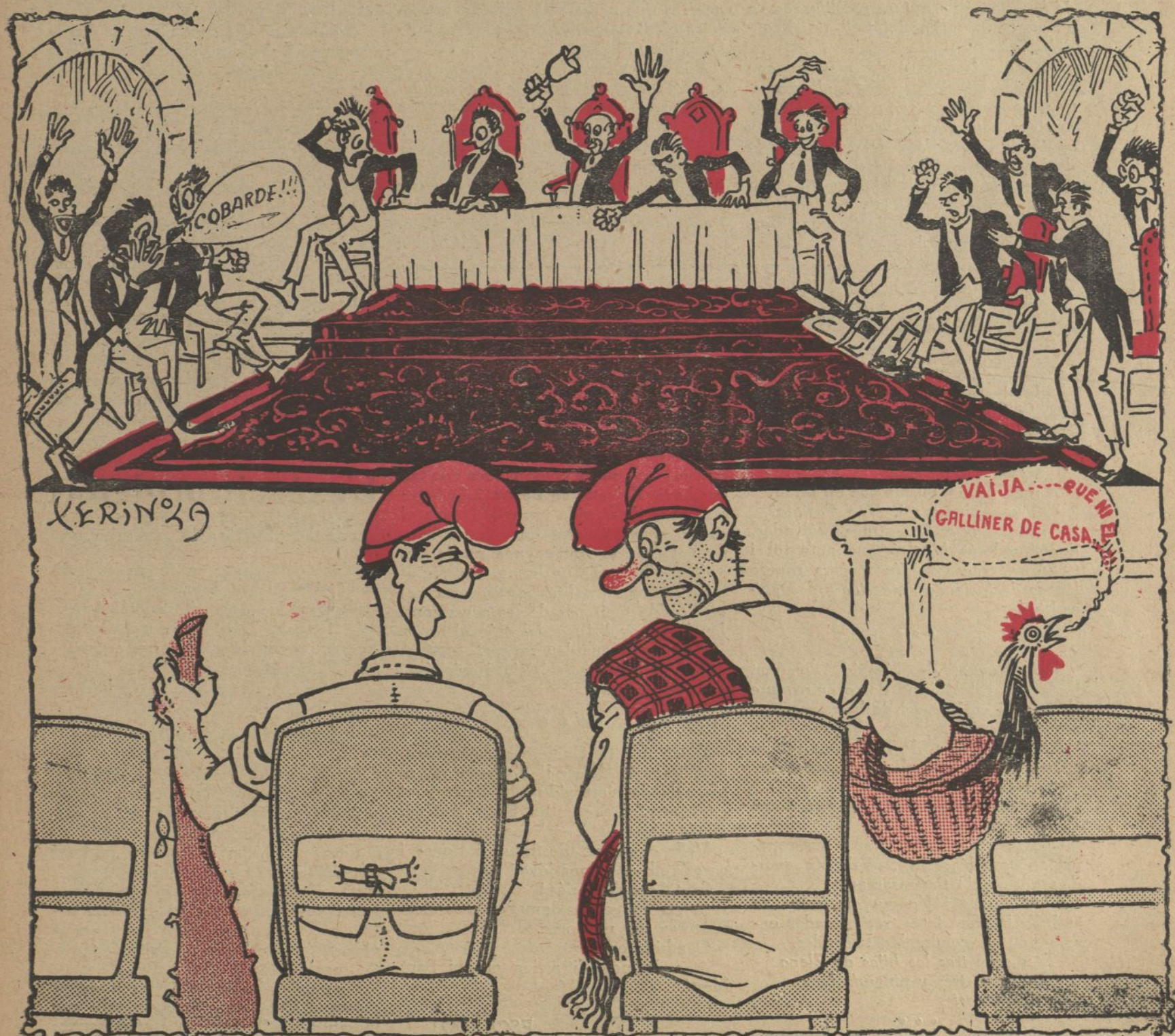
L'INTRANSIGENT

Setmanari Nacionalista d'Esquerra

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
FERRÁN, 34 - BARCELONA

SURT TOTS ELS DIMECRES
BARCELONA 27 DE SETEMBRE DE 1922
Sotscripció trimestral 2 ptes.

LA "CAVALLEROSIDAD" DELS DE L'U. M. N.

EN NANDU: I tots els d'aquesta unió son tan ben educats?

L'INTRANSIGENT: Ja veuras, aquest és destaca més perquè apart d'ésser de l'U. M. N. té la sang blava.

Hem llegit en «La Publicitat» i «La Veu de Catalunya» un comunicat signat pel massa evolucionista Domènec Latorre, ex-director de L'INTRANSIGENT periòdic de joventuts, esforçant-se en fer constar que ni ell ni uns quants senyors tenen res que veure amb el nostre reviscut periòdic. Diu En Latorre que ara L'INTRANSIGENT sustenta unes idees contraposades a les que ells sustentaven, quan aquella publicació s'en va anar a rodar en aquells temps d'eleccions en les que intervingué En Domènec, creiem qu'a favor d'un candidat de la Lliga i de quines resultàncies va anar a parar a càlcul ciutat ell, no el candidat.

Fa després menció de que ells eren ben separatistes, sense claudicacions. Com que en quant a aquesta condició no existeix cap diferència d'actuació en contra la nostra, hem de creure que lo de les idees oposades és voldrà referir a que ells escrivien últimament amb aguna cura limitada i d'acord amb La Lliga sobres l'anexió de Sarrià a Barcelona, per exemple.

I nosaltres escrivim amb el més natural i ampli estil de democràcia i lliure pensament, i al mateix temps estem en desacord amb tots els arrivismes i aproximacions espanyolista-ligueres.

Celebrem lo que ens assabenta de que els seus esforços materials vagin cap a «La Tralla» ja que el simpàtic confrare sabrà transformar-los en utilitat altruista, cosa que en Latorre, no sabia fer.

I per satisfacció de l'ex-separatista Domènec i de tothom ens cal dir que ço de que ni ell ni els seus companys tenen res que veure amb nosaltres, ja ho fèiem sapiguer en el primer número de la nostra publicació.

Bona l'hauriem feta que no hagués constatat el canvi amb lo desacreditat i mal guiat que anava L'INTRANSIGENT a última hora, és a dir, anava, no anava en lloc, perquè ja ni es publicava.

I per a acabar, fem constar que per tractar-s'ed'un exlluitor nacionalista En Domènec Latorre, sentim força l'auto-aixafament de que ha sigut víctima.

L. Esclau

Flors de Card

Don Jacinto Benavente ha manifestat als espanyols... d'Amèrica que està molt enfadat contra els espanyols... d'Espanya.

Nosaltres també.

Però no ens fan cas.

Pensem que d'ell tampoc en faran.

Vol creure'm a mi, Don Casinto?

Espliqui-ho a D. Amós Salvador, aquell valeros hidalgo que amb tot i trobar-se vell i xacrós encara rompe lanzas desfaciendo entuertos y desaguisados.

Vida Nueva, de Madrid, volguent parlar de catalanisme deixa entreveure que no hi entèn res i desbarra en gran manera.

La Vanguardia, de Barcelona també vol parlar de nacionalisme i encara desbarra més.

Sentència moral o moraleja com diuen en les faules:

No et fiïs de Vidas Nuevas que repaïegen com les velles, ni de Vanguardias que vagin tan atrassades.

Vida Nueva i Vanguardia junteu-se amb l'ABC que totes tres plegades encara heu d'apendre les beceroles.

Tres eran tres las hijas de Elena

Tres eran tres y ninguna buena.

Apa, buenas!

Coneixeu a En Domènec Latorre?

No? Doncs és un pobre diable que és va vendre el seu esperit intransigent per una plaça de burot. Es va vendre la Pàtria per un plat de llanties.

Misèria material i misèria moral.

Pobre! Es digne de compassió. Però el pitjor és que ara vol fer com els de l'Auca del món al revés. No us enredordeu? Es aquella célebre auca que tan ens havia delectat en nostra infantesa; era tot el de la vida posat al revés: el cavall anava muntat damunt de l'home, el peix aguantava una paella on, a dins, s'hi fregia un home, etc. etc.

Ell també, el pobre Domènec, acusa, en lloc de tenir por de les acusacions. Igual que en l'Auca del món al revés. Però no li gardeu rencor.

Tot es misèria, misèria i misèria... d'un pobre burot.

Diuen que D. Guillem Hohenzollern, aquell famós Kaiser II d'Alemanya, se aburreix de viure vidu i ha determinat casar-se. Sempre m'ho havia semblat que aquest home acabaria malament.

Vell, desterrat, destronat i tronat i casat amb una dona jove!....

Sant Corneli gloriós!

Ja no es poden demanar més desventures per un home.

Que hi farem?

A cada porc li arriba el seu Sant Martí.

ESCARDOT

Contra la Comissió Mixta

S'ens recomana l'inserció del següent comunicat.

La Comissió organitzadora de la Assemblea contra l'actuació de la Comissió Mixta del Treball, que se celebrarà el diumenge, dia primer d'octubre en el Teatre Goya, a les deu del matí, posa en coneixement dels industrials i comerciants detallistes que, a partir d'avui, poden passar a recollir les contrasenyes especials per a l'entrada al teatre en els següents locals.

Els de Barcelona (Capital): Ofines de la comissió organitzadora (local de la Federació Monàrquica Autonomista del districte VI), Ronda de Sant Antoni, 20, principal de 4 a 8 de la tarda i de 10 a 12 del vespre.

Els de Sans, Hostafrancs, Las Corts i Sarrià: en la Defensa d'Industrials i Comerciants carrer de Galileo, 9, (Círcol de Sans).

Els de La Bordeta: carrer Constitució, 104.

Els de Gràcia i Sant Gervasi: En la Associació d'Industrials i Comerciants carrer de Maspons, 6, de 9 a 11 de la nit.

Els del Poblet: Carrer Cerdanya, 267.

Els de Sant Martí de Provensals: Defensa d'Industrials i Comerciants, carrer de la Sagrera, 20.

Els del Clot: carrer del Clot, 59 (Sombreteria).

Els de Sant Andreu: carrer de Sant Andreu (Unió de Contribuents).

Els del Poble Nou: Marian Aguiló, 48.

Es requisit indispensable als comerciants de Barcelona i als associats a alguna de les entitats esmentades de les barriades extremes, la presentació del rebut de la contribució per a la adquisició de la contrasenya-invítació com a justificatiu de sa personalitat.

L'exèrcit proletari

Ideal Remot - El Comunisme

Ideals immediats (a) Forta organització sindical: (b) Intervenció en la vida econòmica dels tallers i fàbriques: (c) Intervenció en la vida pública: (d) Poques hores de treball professional: (e) Cultura ètica-social.

IV

Intervenció en la vida pública

Els obrers, el treballador en general, i més encara que el treballador, tots els econòmicament desheretats tenen que intervenir en la vida pública.

Fins avui, hi havia entre els puritans del sindicalisme, una opinió, segons la qual, als sindicalistes no tenien que interessar-les-hi per res les qüestions polítiques: Deien que intervenint en la vida política no és fa més que fer política capitalista.

Aquesta opinió no era pas solament extesa a Catalunya; existeix tota una literatura sindicalista en aquest sentit;

aquesta literatura ha sigut la causa de que les seves idees volguessin encarnar en la pràctica de la vida.

Avui en dia pot dir-se, que dintre la ideologia nacionalista de Catalunya, també hi ha una concepció semblant: Avui en dia a Catalunya hi han alguns nacionalistes que creuen que obtindrem la llibertat nacional, no pas portant regidors i diputats a les diputacions i municipis de Catalunya (al fi i al cap governades per l'Estat Espanyol) sinó preparant un estat de violència que com la tant somniada vaga general revolucionària, porti un estat de revolta suficientment fort per a desfer les amarres opressores, i conquerir la independència absoluta del poble català.

Nosaltres, i ens sembla que la experiència també, considerem ambdues teories menors d'edat.

Les dues teories obliden que la realitat està per sobre de tots els injustos convencionalismes, així com també per sobre de tots els inexactes idealismes plens de generositat.

Les dues teories obliden: que ço que és de Catalunya, manat o no per un poder foraster, sempre és Catalunya; i que per tant quan confonent el continent amb el contingut, es destrueix el contingut mateix, no més es fa que destruir Catalunya.

Els sindicalistes apolítics obliden també: que la riquesa humana està per sobre de les formes que en la societat ella és pot distribuir; i quan al combatre una d'aquestes formes combaten la riquesa mateixa indirectament combaten les teories més avançades que sobre la distribució d'aquella riquesa, és possible tenir.

Un Ajuntament Capitalista?... Possible és de concebir-lo si es mira la majoria de regidors que en un moment el componen: Però, que la idea d'Ajuntament en si, impliqui l'administració capitalista, és un absurde, és donar al capitalisme elements que en sí, són de totes les tendències, és tant, més que ser sindicalistes o comunistes tenir la ideologia anarquista completament pessimista i negativa.

Ho tornem a repetir: els Ajuntaments, les Diputacions, els Estats, la riquesa en general, no són ni capitalistes ni comunistes, són no més, instruments que manejats pels capitalistes produiràn un règim capitalista i manejats pels comunistes produiràn un règim comunista.

I la prova que això és així ho demostra el que un grup d'individus que estaven units per una ideologia que ningú titllarà d'endarrerida, la minoria bolxevic, no més ha somniat sempre en apoderar-se d'aquells òrgans que els sindicalistes apolítics consideren han d'ésser capitalistes: Minoria bolxevic que si en alguna cosa ha pecat és en oblidar que sempre s'ha d'ésser democrata; que mai es pot ésser dèspota; ni àdhuc dels principis justos: El comunisme és podrà aplicar en un país quan la majoria dels seus habitants siguin «realment» comunistes; mai (com avui passa a Rússia) quan una minoria que porta les brides del comandament, vol imposar-

lo, a una majoria que té el principi egoista de la propietat individual més arrelat que cap altre.

Els organismes públics són, doncs, òrgans de comandament, mai òrgans de comandament capitalista.

No ens fem il·lusions els que portem principis avançats dintre nostre: No ens creguem que perquè la nostra pensa concebeix una organització social en una forma, tots els caps, l'han de concebre igual: No ens creguem tampoc que perquè la nostra forma sigui la justa, és pugui aplicar, àdhuc éssent concebuda igual pels altres homes.

Avui, afortunadament, tenim una font d'exemples que ens poden servir de experiència: Tenim per un cantó els fets calamitosos de la Rússia els quins cap persona serena i desapasionada els pot aprovar: Fixeu-se com en Pestanya, que va fer un viatge exprofés a Rússia per a estudiar el comunisme tot i ésser ell un comunista foll, no es partidari de l'actual règim de Rússia.

Fixeu-se la conseqüència que ha portat per a Itàlia el volguer imposar el comunisme: Avui no hi ha cap home que pugui proclamar a Itàlia la justícia dels principis comunistes: tot home que així ho fa és mort a les quaranta vuit hores: Al comunisme a Itàlia ha seguit el fascisme: Bandes de joves amb camisa negra i corbata groga; amb un bastonet a la mà i amb el revòlver a la butxaca del darrera; tenen atemoritzada tota la Itàlia; i avui ella no és un país on lliurement puguin exposar-se totes les idees: Els que exposen idees no ja comunistes, sinó d'un feble socialisme, quan els passa menys poca cosa tenen el dolor d'haver d'emigrar de la seva pàtria.

Perquè tot això?; doncs perquè un dia una teoria, la comunista, en nom de la justícia social va voler «despòticament imposar-se». I per la mateixa raó avui, en nom de la justícia social (encara que en realitat no ho siga) el fascisme despòticament s'imposa.

Quant hom resta convençut de la bondat d'un nucli de principis socials ha de voler que «la vida mateixa els vagi imposant»; ha de treballar per a que la realitat mateixa «els accepti com a propis»; el demés; son convulsions; demés de sacrificadores de vides, completament estèrils.

Es que encare no estem prou assabentats per l'experiència?

Per això, hom deu voler que els seus principis vagin infiltrant-se poc a poc (la pluja suau, però continuada, és molt més potent que la torrencial que mai arriba a filtrar-se en el fons de la terra) en els municipis de la seva pàtria; en les diputacions de la seva pàtria; en tots els organismes de govern de la seva pàtria.

D'aquí la necessitat absoluta: Primer, de que els obrers intervinguin en l'administració de tots els organismes públics; Segon, de la demostració a tots els veïns dels municipis o comarques en general, de que l'administració dels homes d'esquerra porta per ells moltes més aventatges i és molt més justa i perfecta que cap altra: I, tant és així

que aquest segon principi és necessari, que mentre els veïns d'un poble en general no estiguin convençuts de la millor perfecció dels nostres principis sobre els capitalistes, no hem de voler que els nostres s'imposin.

I si en realitat és una utopia, voler transformar el nom com per art d'encantament, sense seguir i pujar cada un dels esglaons que l'escalinata del progrés ens presenta; l'intervenir els obrers en la vida pública porta per a ells nombrosíssim aventatges.

Tal volta el principal de tots, encara que nosaltres amb la nostra miopia habitual no el distingim, és que amb la propaganda política es fa una propaganda fortíssima dels ideals del partit i per tant que es faria una propaganda general i intensa dels ideals socialistes i de les solucions socialistes; o sigui que amb elles es farien molts més partidaris de les nostres idees, dels que existeixen avui.

Però, entrant ja en el terreny de les realitzacions, obtindríem per un cantó la socialització dels municipis on tinguéssim majoria i la demostració que amb l'aplicació pràctica dels nostres principis ells progressarien en riquesa material i moral i sobre tot en justícia distributiva.

En els organismes públics on fóssim minoria; quelcom obtindríem també, i sobretot, l'evitar injustícies notòries que avui es cometen.

Organitzaríem el sufragi en un sentit que n'hi hagués un de general i directe; però que n'hi hagués un altre, en canvi, per organismes professionals, donant amb això vida i força política a les organitzacions obreres.

En fi, canalitzaríem les voluntats del proletariat fent de les voluntats individuals que hi haurien, així com per l'excel·lència de l'ideal que representarien, constituïrien una força que amb poc de temps exerciria dins l'Estat, una influència grandiosa.

Entenem doncs és necessària per als obrers, la seva intervenció en la vida política del Estat: Ja sabem que en ella hi han moltes deficiències i claudicacions; elles no son pròpies, no obstant, de la política, sinó de la imperfecció de la naturalesa de l'home; pel que, el qui no les toleri, no té més remei que, fer-se anarquista i procurar destruir la pròpia naturalesa racional; si bé, no obstant, a aquests últims els aconsellariem que per comptes d'intentar això fessin un viatge a la lluna i s'hi quedessin.

En nom de les persones favorescudes i en el nostre, agraïm l'atenció del regidor senyor Viza en remetre'ns bons triplicats de l'Ajuntament, amb motiu de la festa de la Mercè.

Sobre el qüestionari de la ponència de parlamentaris d'Esquerra

Contestació que a les preguntes del mateix dona L'INTRANSIGENT sens perjudici de rectificar-les quan en alguna d'elles se li demostrï la seva equivocació.

DECLARACIÓ PRÉVIA

P. Ha de constituir el partit una federació de forces d'esquerra, conservant cada una l'organització i una disciplina pròpies o bé ha d'ésser una unió o conjunció amb un sol programa, una sola organització i una sola disciplina?

R. Això més que una qüestió prèvia és una qüestió posterior; les contestacions que donguin els centres que contestin el qüestionari ho determinarà.

DENOMINACIÓ

P. Expressi's la que és consideri més adequada, per exemple: Partit Federal Nacionalista—Partit Nacionalista Republicà—Partit d'Esquerra Nacionalista etc. etc.

R. L'ideal nacionalista deu ésser el comú denominador de tots els partits catalans no ja de dreta sinó de dreta i esquerra; el nacionalisme, doncs, no és cap diferenciació dels partits d'esquerra. El republicanisme si bé és una cosa essencial en un partit d'esquerra avui el món ja és lo suficient avençat per poder-hi haver un republicanisme dreta. Entenem, fetes aquestes observacions, que el partit hauria d'anomenar-se; o Comunista; o Socialista; o Laborista; o Solidarista. *El Comunisme* és avui encara una paraula incompresa i que a molts els semblaria un ideal oposat al que ell en realitat significa; Socialisme és una paraula massa general; Laborisme massa determinada; Per a nosaltres la paraula millor fóra la de Solidarista car encara que avui molta gent no saben el que significa, prompte ho sabrien i donaríem la sensació de que es fa un partit modern basat en principis científics. De totes maneres per a nosaltres el nom és lo de menys.

PUNTS PRINCIPALS QUE DEURIA COMPENDRE LA IDEALITAT DEL PARTIT CONSTITUENT LES ESSÈNCIES BASIQUES DEL MATEIX

Primer: P. Sobre la forma de govern ha de mantenir-se l'afirmació republicana?

R. Sí.

Segon: P. Posició davant els problemes econòmico-socials.

R. Com a ideal remot deu aspirar-se al Comunisme: com a ideals imme-

diats i que serviran de procediments per a arribar a l'ideal remot, deuen tenir-se a la vegada el socialisme d'estat i el sindicalisme.

Tercer: P. Declaració sobre la qüestió religiosa.

R. La vida pública i els organismes públics deuen ésser arreligiosos: La religió és qüestió privada de consciència.

Quart: P. Deu incorporar-se el partit el programa federal del 28 de juny de 1894 com a règim pel governament i organització de l'Estat?

R. No: Sense que això vulgui dir que aquell programa no tingui coses d'una gran visió política que no poguem aprofitar avui.

Quint: P. Ha de fer-se l'afirmació de que recull i defensarà l'aspiració nacionalista de Catalunya?: I fins a quin límit?

R. Si: en quant al límit fins a l'existència de l'Estat Català amb completa sobirania.

Sisè: P. La qüestió colonial i el problema del Marroc: Declaració sobre si deu acceptar-se o no la continuació de la possessió per part d'Espanya de les terres africanes posades sota la seva influència pels tractats, o bé defensar la resolució d'aquests.

R. Com a problema espanyol ens té completament sense cuidado. Com a problema que porta els nostres fills i riquesa a l'Àfrica hem de procurar assolir prompte l'existència de l'Estat Català i clar és que aleshores per a nosaltres no hi ha problema.

Setè: P. Política internacional: Orientació que l'Estat deuria donar-li.

R. Orientar la política de l'Estat Català en el sentit de poder arribar un dia (mai per la imposició i si sempre per la lliure voluntat dels pobles) a constituir la federació de València-Mallorca-Rosselló i Catalunya sense perjudici que aquesta federació pugui contraure lligams amb altres federacions ibèriques o de fora Ibèria.

FORMA D'ORGANITZACIÓ DEL PARTIT

P. Organismes locals i comarcals. Autoritats (locals i central Directori).

R. La base més democràtica i justa d'organització que pot fer-se és la que parteix del municipi primera cel·lula del cohesionat públic. Per tant el partit s'organitzarà en nuclis municipals. Aquests nuclis tindran completa autonomia en l'administració de les coses municipals. Tenint en compte també

que naturalment existeixen les comarques existiran les juntes comarcals, els individus de les quals seran nomenats en número igual per cada un dels municipis de la comarca. Encara que lo que avui s'anomena província és completament artificial; existeixen no obstant a Catalunya per una colla de circumstàncies històriques una certa fesomia pròpia en els territoris de Barcelona, Tarragona, Lleida, i Girona. Tenen quiscuna el seu caire i modo de ser. Es formaran, doncs, les Juntes Vice-Centrals en cada una d'aquestes poblacions o en en alguna de les compreses avui dins del que s'anomena «província». Aquestes Juntes Vice-Centrals estaran nomenades per les Juntes Comarcals. A Barcelona existirà la Junta Central que serà anomenada per sufragi directe per tots els individus que pertanyin al partit.

La Junta Central estarà composta de quinze individus i decidirà les qüestions per majoria de vots.

La Junta Central serà l'encarregada de dictar les normes generals del partit i els procediments d'aplicació arreu de Catalunya.

Les Juntes Comarcals podran advertir corregir i fins supèndre els acords presos per les municipals; no obstant aquestes pòden recurrir a les Vice-Centrals per a que resolguin en definitiva.

La Central pot suspèndre i corregir tot acord pres per juntes inferiors sempre i quant faci referència a assumptes generals; els assumptes que no tinguin caire general seran de la exclusiva competència de les demés.

Per a resoldre sobre si una qüestió és de caràcter general o no, hi haurà un Concili de set a Barcelona elegit en sufragi directe per tots els individus del partit.

ACTUACIÓ

P. Fixació del criteri sobre el procediment a seguir per a millor realitzar l'ideal del partit, ço és tàctica a adoptar. (Mètode revolucionari o evolutiu: reformisme o radicalisme.)

R. Sempre s'ha de procurar seguir el procediment evolutiu; emperò quan aquest està impedit per una intransigència injusta aleshores per la Justícia i el progrés universal el procediment «violent-defensiu» no sols pot seguir-se sinó que ha d'aplicar-se.

CARTA OBERTA

(Sang-Nova ens prega l'inserció de la següent carta).

Barcelona 19 de Setembre de 1922
Sr. President de «Sang Nova».

Ciutat

Molt honorable senyor i company: El Comité interí de la Federació d'Esquerrers, fou assabentat amb veritable complaença de la comunicació que li fou endregada per aqueixa Entitat per mitjà del periòdic local «El Diluvi» en la qual se requeria, en els termes més co-

rectes i enlairats als representants dels diversos partits integrats en el Comitè, a exposar públicament llur respectiva ideologia per a que l'opinió pública, la masa popular, avui tan desorientada, pogués decantar-se cap a qualsevol d'aquells,—el que més sentís sos dalers—i sortir de l'indeferentisme actual, vergonyós i depriment.

Podeu tenir la seguretat — amics i companys— que tots els tan amablement invitats per vosaltres, hauriem sentit un veritable goig en acceptar l'ofertament de la noble tribuna de «Sang-Nova» per a des d'ella dirigir-nos al poble lliberal de Catalunya. Particularment el que té l'honor de sota-signar la present, sentia esperonat son esperit que l'impulsava a respondre a la patriòtica crida i a viure uns moments de compenetració espiritual i dolç companyonatge amb els fermes i sincers lluitadors que aplega fa anys aqueixa prestigiosa Entitat.

Deure's molts forts de mutu respecte, clara serenitat i deguda imparcialitat, ens obliguen a tots els que constituïm el Comitè, acallant els impulsos del nostre voler, a ajornar la visita a la vostra Casa—fogar d'idealitat patriòtica—fins haver-se celebrat l'Assamblea de la qual n'esperem que surti esplendent la tan desitjada Federació d'Esquerres Catalanes.

Previament a la celebració de dita Assamblea, s'està efectuant per nosaltres una àmplia i democràtica consulta a totes les organitzacions nacionalistes d'Esquerra i republicanes d'idealitat catalana, per a què elles ens diguin quin és el pensament del poble lliberal de Catalunya sobre els greus i cada dia més complexos i enverinats problemes del nostre viure col·lectiu, perquè volem que la nova força política que es constitueixi no sigui, com tantes altres fins ara, un enlluernament més, passatger i estèril del nostre poble, per les dots personals d'un home o per la brillantor ampulosa d'una idea migrada, sinó que volem vingui impulsada d'abaix a dalt i reflexi i reculli ben bé els dalers de la massa popular: que ella mateixa s'assenyali el camí, es dicti el programa i esculleixi i enlauri la bandera.

El més elemental deure, doncs, ens obliga a tots els que intervenim en l'organització de dita Assamblea a la més estricta i cavallerosa neutralitat; a no influir de cap manera sobre el resultat d'aquest plebiscit que hem convocat, a deixar que lliure i espontàniament es manifestin el cor i la pensa del nostre poble en aquests moments severíssims en que li demanem una afirmació d'existència i de voluntat. La nostra tasca, doncs, es limita a ésser mers escrutadors del sufragi popular i com a tals hem d'obrar amb absoluta austeritat.

Heu's aquí explicada, amics, la nostra única missió en aquets moments i els motius que ns obliguen, ben a pesar nostre, a diferir el vostre amable convit, qual efectivitat ens hauria plascut i honrat a tots.

Sou vosaltres, companys, els que ara heu de parlar, no nosaltres. Tenint la

convicció de que la veu de «Sang Nova» se farà oir, com sempre, amb aquella plenitud d'ideal i grandesa d'esperit que mantes vegades ha arribat a les entranyes del poble català, portant-lo a belles i inoblidables gestes de civilitat i de patriotisme.

Aquesta veu mestrívola esperem tots i, mentres tant, ens cab l'honor de assegurar-nos el nostre ferm companyonatge i la nostra verdadera devoció personal.

R. NOGUER i COMET

Acció Catalana a Ripoll

Fou a nostre albir l'acte celebrat per i això no ho diem com a component de cap fracció del Nacionalisme sinó com «Acció Catalana» a Ripoll un desafort, a catalans, que si no fos així no en fariem esment i molt menys ara després de tants dies com fa que han celebrat l'acte.

Pero no podem passar més temps en silenci i menys veient que en molts pocs llocs ses feta un crítica de l'aplec, sinó una curta ressenya molts cops sense comentari, cosa que no deu ésser perquè

puguin després esmenar-se els erros comesos o al menys fer sigui possible a altres esmenar-los en lo de nostra causa. Que ens feu l'oració tant bellament feta per el poeta Ventura i Gasol a la plaça de Santa Maria?

Molt ens plau a nosaltres oir a un poeta cantar la bellesa de nostra Pàtria; mes quant ço que ell deu informar és política, sol caure en error i això l'hi passà an En Ventura i Gasol en l'acte de Ripoll.

Quan es parla al poble no deuen

Quint gràfic de la col·lecció patriòtica «Els Segadors».

tancarse els ulls a la realitat sinó tenir-los molt oberts per satura-se'n lo més possible.

Mala obra començaren per a la nacionalització de la muntanya llençant aquelles afirmacions que feren de que no podia el Nacionalisme anar deslligat de la Religió.

Aquestes afirmacions fetes cara a cara a un poble com Catalunya porten per força un sentit de reacció que allunya més la data de sa conscient Catalanització.

Ses continues al·lusions a l'obra de «Action Française» els allunya l'obrer de ciutat que tem que en la llibertat foren els portadors de sa doctrina a Catalunya. I el del camp vos tem perquè veu en vosaltres als catòlics Jaumins.

Ja sabem que ço que vos fa glosar a l'Action Française és que vostra sutilesa espiritual veu amb ells bona part dels millors poetes contemporanis francesos i quan glosen la Pàtria en la Religió és per mitjà de les càlides paraules d'un poeta enamorat de nostra tradició!

Però si voleu tenir en vostra companyia al poble parreu-l'hi al cor sens obstruccions, amb simpleza i no ferint o volgient foragitar les alenades de renou que s'ha infiltrat per son ésser sens que això desprecii ço vell lo que fou llur passat.

Vosaltres no la oïreu la meua veu que sou massa alts, però si que queden uns altres catalans que segueixen aquest camí cap avant amb el poble, no enfront a ell i aquests posaran cura a que no sanguin massa les ferides que vostre malentes obrin en son esperit.

NARCIS DE SANS

La Jova Atlàntida

Diumenge pasat tingué lloc en el local del benemèrit «Ateneu Enciclopèdic Popular» la celebració de l'assemblea d'amants de la educació moral i física de la joventut, sense prejudicis ni disciplines dogmàtiques ni tendencioses: obra iniciada per l'altruista ciutadà. Senyor Clausolles, valuosament secundat per elements entusiastes del progrés dintre la fraternitat humana.

Després de algunes atinadíssimes discussions entre els assembleistes que acudiren al acte, i en el que feren ús de la paraula els senyors Clausolles, Vilaginés, Giral, Sarrà, Mestres, Solà, Molins, Costas, Alvarez, Amigó, Freixes, Artigas, Falcó i algú altre, quedà aprovat el nom que portarà la simpàtica i prometedora institució, que és el que encapsala les presents ratlles. També quedaren aprovats els estatuts, de claretat i de democràtica lliberalitat, després de haver-se incorporats en la redacció feta per la ponència, algunes atinades esmenes, adicions i suprecions objectades per els senyors que hem esmentat.

Els elements experimentats i els joves que intervingueren en les discussions, transigiren fonamentada i mútuament

en llurs criteris, donant una palesa mostra de l'esperit que els anima per a la noble tasca que tenen començada. Fou la nota sobressortint, la tolerància i respecte amb contra quins forçosament hauran de lluitar en la ruta de l'idealitat que persegueixen.

Així és fan homes, així és fa pàtria universal conciençada i lliure. Endavant!

PÀTRIA, AMOR I LLIBERTAT

Lluitem, companys, lluitem! I aquests estúpits a la vida tot prosa avassallats, fem que vegin que encara hi ha poesia, que existeixen encara bells ideals. No ens han d'acovardir, en la palestra, ni els obstacles ni els crits desentonats dels infelços, de cervell raquític, que no miren deu passos endavant sense que d'ells el vèrtig s'apoderi i es deixin caure a terra com baldats. Ja que els falta pulmó per a seguir-nos no pretenguin, al menys, impedir el pas!

Lluitem! I als vils esclaus de l'avarícia, mereixedors del nom de cucs humans, que l'or per únic Déu no més accepten i, havent de tot, de tot viuen faltats, ensenyem-los que tot l'or de la terra te menys valor que nostres ideals. No fem cas dels consells de miserables que a la matèria viuen subjugats, que per brúxula tenen l'Egoisme i pel món passen amb el cor gelat. Nostra causa és sublim i redemptora. Lluitem sense temor, lluitem companys!

Es la Pàtria la bella enamorada que ens encisa amb llurs gràcies naturals, i ens subjuga i no es troba força humana que ens lliuri d'ésser d'ella grats esclaus. Sense l'Amor l'Humanitat és morta; doncs nosaltres donem-li alé vital: alcem, en cada cor, d'amor un temple i brins d'amor pel món anem sembrant. Sembrem amor arreu i fem que arrel, fins, si convé, reguem-lo amb nostra sang que encara que nosaltres no'n gaudíssim els nostres fills el fruit reculliran. Noblement ostentem en la senyera l'emblema *Pàtria Amor i Llibertat*: propaguem ses virtuts i defensem-la convertint-la en senyera universal.

Fàcilment febles cossos s'esclavitzan. Juntem-nos, fent-nos forts, per no sè esclaus i avancem units amb ardidesa nostra ànima posada en l'Ideal. Acullim qui fidel vingui a ajudar-nos; qui no ens vulgui seguir ben lliure està; mes si a nostre camí algú s'interposa nostre legal enuig fem-li provar. Com més ensanyament tingui la lluita nostra victòria esdevindrà més gran: com més difícil és quelcom d'obtindre més se mira, després, de conservar.

Lluitem, lluitem per nostre sublim lema que a la perfecta vida ens portarà: vers a la Pàtria, nostra bella amada, que res del món ens pot fer oblidar, vers a l'Amor que tot ho purifica, vers a la sacrossanta Llibertat, mare de l'Univers, regina amada de tot lo que en el món té alé vital. La vida és lluita i lluitar és vida, lluitem sense temor, lluitem companys, fins que regnin per tot victoriosos els mots de *Pàtria, Amor i Llibertat*!

MARIAN AMAT

EL NACIONALISME I EL POBLE

III

Una de es coses que jo entenc si és que volem que el poble, el verdader poble català que és el treballador d'ofici s'incorpori al moviment desllirador nacionalista és que sapiguem fer d'una manera o altra, sempre en sentit veritable, mai amb hipocresia, d'ofici o de norma política, allunyà la qüestió religiosa dels afers nacionalistes donant a nostres actes un veritable sentit de democràcia i de llibertat individual. No subjectem mai al individu amb creències o religions que ell, tal volta, no està capacitat per a sentir ni per a professar. És molt lamentable el cas que una entitat catalanista i a voltes radical tingui que beneir la bandera de l'estatge social un capellà o bé un bisbe contra la voluntat de molts dels seus socis que uns per prudència i altres per covardia toleren semblant cas.

Siguent, i representant un moment així no una manifestació nacionalista, sinó més bé, un acte de fe religiosa que separa el moment nacionalista de la voluntat del poble. Succeixen aquests cassos mercè a la feblesa esquerrana del individu.

Del criteri República o republicà (com estigui millor) se n'ha fet un xic massa d'abús, arribant a nostres temps a no sapiguer qui són republicans i qui no ho són.

La comoditat de la paraula ha fet populars a molts polítics d'enguany i de engany...

Els republicans d'antany ho eren de fets, els d'enguany ho son solament de paraula.

Es que República vol dir solament el fet de la forma o manera que s'ha de constituir un govern del poble per al poble mateix sense cap més objectiu?

Es que un fet republicà està ja resolt una vegada verificada la elecció del govern sense imposar normes democràtiques que garanteixi la llibertat del individu? Jo crec sincerament que no. Una República no es basa solament en la forma de la elecció dels homes sinó en la forma o manera que deu regir els destins del país el govern que s'ha proclamat.

El criteri republicà no està substanciat, sintetitzat en la llibertat de cultes, en la llibertat de consciència i demés atribucions que responen a l'intel·ligència de l'home? Una República amb religió se-

rà mai una verdadera República del poble? Veritat que no? Tota vegada que afavoreix tal o qual religió o dogma és que separa les altres d'ella i crea castes com vulgarment diuen, es dir: distància dintre la condició d'homes als individus del poble. Així resulta que solament porta de republica el mot, no els fets. Per això jo no combrego amb els republicans catòlics. Entenc que un catòlic es digui republicà perquè aquest sempre treu d'allà on pot i busca tots els medis per a imposar la creu a tot-hom i a tot arreu. Això quant no es poden imposar que si poguessin repetirien la Inquisició, no en dubtem d'això.

Jo entenc que un republicà siga devot i professi qualque religió però que aquesta no traspasi la voluntat dels demés individus. De fe tots en tenim i cadascú a sa manera; la fe no està renyida ni es barralla en la norma política de governar els pobles. Però quant una fe treballa a manera d'intrús deixa de ser contra altres. Per això el Nacionalisme és distint a tot això, no vol rés dels altres, cadascú per a ell mateix i tots formen l'Humanitat entera cooperant tots des de casa per a la perfecció de l'home i dels pobles.

El jovent, el poble del pervindre, pot combregar amb els ideals nacionalistes per més que ell senti la Pàtria, la llengua; escolti els cants i balli la dansa si els homes que dirigeixen el moviment fan el joc polític per un cantó i per altre en lloc de procurar el millorament social del de baix afavoreixen un dogma que ha comès milions d'atropells tots ells repugnants?

Donem lliçons amb la pràctica no amb les paraules, que les paraules se les endú el vent i veurem, com en massa, el poble s'incorpora al moviment nacionalista sens vacil·lacions ni temenses de cap mena. No diguem solament República Catalana que el nom no fa la cosa; sapiguem ésser primerament republicans de fets, de cor i de paraula. Fuitejant del vostre entorn an aquells republicans de casaca que si se li posa en una mà la Creu i a l'altra la barretina veureu com llencen l'últim i s'arrapen a la Creu, símbol per a ells de la hipocresia i de la ignorància. Proclamant únicament: La religió per damunt de tot.

GASPAR TORRENTE

L'atemptat contra En Cambó

Abans de tancar aquest número ens assabentem de l'atemptat comès contra d'en Cambó a la província de Càdiz.

Encara que políticament en Cambó representa en tots sentits idees contràries a les nostres, no podem menys de protestar de l'atemptat.

Si ell és comès per desig de robatori és d'una malesa de principis a totes llums visibles.

Si ell és comès per exageracions unionistes, nacionalistes o anti-burgeses revela una desviació mental doblement

dolorosa i censurable. Primer perquè ordinàriament les bales dels assassinats reboten contra les idees que les emplen; i segon i principal per ser contra els principis elementals de justícia humana que proclamen el dret i respecte a tota vida.

Ja que nosaltres entenem que sempre en moments com aquests, tenen més força moral veus de protesta d'elements esquerrans que no pas d'elements de dreta, vagi ben públicament aquesta, a fi de què es palesi ben clara la nostra més absoluta reprovació.

LA REDACCIÓ

Balanz setmanal

Els obrers vaguistes del Manzanares que aquests dies s'aguanten amb ferma actitud de resistència, posen com a condició prèvia per a la tornada al treball, demés de les altres presentades, la de la sortida de tots els esquiroles.

Va ésser presentat un vot de censura al Comitè de Vaga dels del ram de la fusta el quin, després d'un llarg debat, fou aprovat per majoria de vots: en conseqüència dit Comitè presentà la dimissió, reunint-se el sindicat en seccions per a l'elecció del nou Comitè.

S'han declarat en vaga 250 paletes de la casa Domènec Quician per els diferents acomiadaments fets de companys seus (dret dels obrers a no ser expulsats més que en la forma deguda).

Actualment a Rússia hi han un milió sis cents mil presoners polítics.

El Govern del Canadà ha demanat telegràficament al Govern Anglès explicacions per volguer aquest enviar forces canadenses als estrets.

Els minaires de Fígols es mantenen intransigents no acceptant la rebaixa de 0'75 en llurs jornals; són més de 1600 els vaguistes (dret de cobrar el jornal mínim necessari a les necessitats del moment).

Els obrers de la caldereria d'En Francesc Soler s'han declarat en vaga per entendre ha estat injustament acomiadat un company.

Els patrons carreters declaren els és impossible acceptar les bases de millora de treball que els hi foren presentades en agost per els obrers carreters i es tem una vaga de carreters (dret a que el jornal mínim augmenti segons les necessitats obreres del dia).

Protestem per la forma com ha sigut detingut, pitjor que si fos un criminal vulgar; el director del *Euzkadé* de Bilbao. Visca el Nacionalisme!

El sindicat del ram de Construcció de Madrid ha publicat una nota fent seu el conflicte dels companys del ram de la fusta (solidaritat proletària).

Els vaixells continuen amarrats en el port de Marsella; resta completament paralytitzat el servei marítim Marsella, Alger i Tunis (dret d'un jornal mínim proporcional a les necessitats obreres actuals).

Llegim en la premsa que a Sabadell, un regidor d'esquerra redactà uns cartells en castellà; no podem menys de enèrgicament censurar el fet per l'esmentat regidor. A Catalunya en català. Enteneu?

Molt ens alegrà llegir la ressenya de l'Onze de Setembre celebrat a Perpinyà i el gran entusiasme que regnà en dit acte.

El Govern Espanyol no obstant, tenir l'obligació d'obeir els acords de la Societat de Nacions, interceptà telegrames com el dirigit per les hermandades da Fala a la Societat de Nacions fent constar que a Espanya existeixen petites nacionalitats. És que no podien ni respirar?

imp. I. Porcar. Sans. 9 - Teléf. 594 H.-Barcelona

LA CATALANA

DE RAMÓN ESCOLÀ - Riepo, 38.~

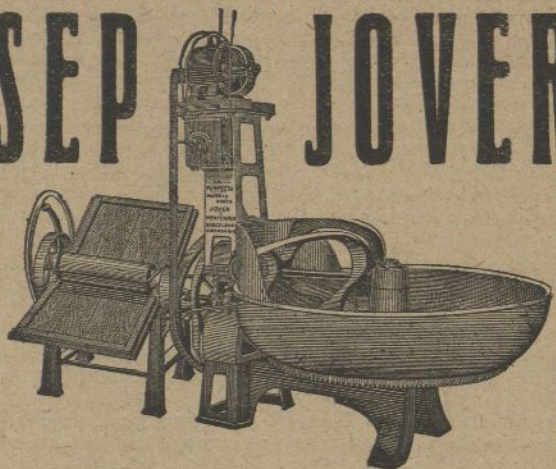
ARTICLES
PER A TOTS
ELS SPORTS

Sastreria - Sombreria
Camiseria - Gorras
NOUS MODELS

Teléfono, 148 H.

¡FORNERS! LA PASTADORA "LA PERFECTA" D'EN JOSEP JOVER

Es la que ha obtingut el «Gran Diploma d'honor» en l'Exposició Internacional de Buenos Aires de l'any 1911 i el «Gran Diploma d'honor amb medalla d'or i plata» en l'Exposició Internacional de Panificació de Barcelona de 1912

TALLERS I DESPATX
CARRER D'ENTENÇA, N.º 16 I 18 - BARCELONA
Teléfono A. 2774-Direcció telegráfica JOVEFERRER

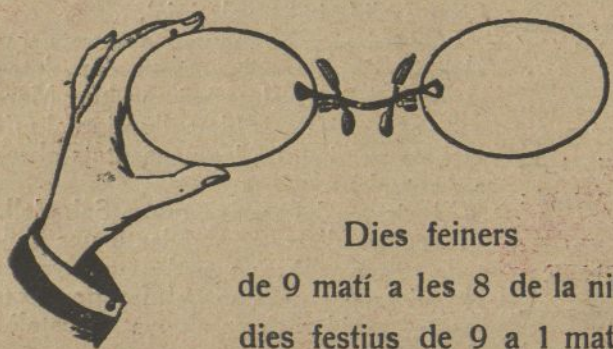
Mes barato que ningú
Preus reduïts - Fabricació pròpia

LA NIEVES

Gran assortit en articles per a la temporada vinenta d'hivern

El Rei dels gèneres de punt baratos

Creu Coberta, 103 - Hostafranes - BARCELONA

Dies feiners
de 9 matí a les 8 de la nit
dies festius de 9 a 1 matí

JOAN GANTZER ÓPTIC

Carrer de Badalona, 11, 1.º (abans Ventalló entre Alcolea i Vallespir)
Barcelona - Sans

Tota infecció i inflamació interna i externa, desapareixen
assombrosament amb l'aplicació de la

"MATROPINA"

VENDA A TOT ARREU

05 (46.711 Bar) Jut.